

Wyjaśnienie dotyczące zasad korzystania z „derogacji ciepłowniczej” dla źródeł spalania paliw pracujących w układach kogeneracyjnych.

Warunki zastosowania derogacji ciepłowniczej, o której mowa w art. 35 Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych, są określone w art. 146b ustawy – Poś. W myśl tego przepisu operator źródła spalania paliw będzie mógł skorzystać z odstępstwa przewidzianego dla źródeł zasilających sieci ciepłownicze, jeżeli:

- 1) pierwsze pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało ono oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.,
- 2) całkowita nominalna moc cieplna, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW i nie większa niż 200 MW,
- 3) co najmniej 50 % produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w tym źródle stanowi ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody.

Pojęcia istotne dla stosowania ww. przepisu, takie jak „źródło spalania paliw” i „ciepło użytkowe”, są zdefiniowane w art. 157a ustawy – Poś. Zgodnie z ust. 1 pkt 7 i ust. 2 tego artykułu za pojedyncze źródło spalania paliw uważa się kilka kotłów, z których gazy odlotowe są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin, lub w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia mogłyby być odprowadzane do powietrza przez wspólny komin, i których całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW. Przy obliczaniu całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła nie uwzględnia się nominalnych mocy cieplnych tych jego części (kotłów), których nominalna moc cieplna jest mniejsza niż 15 MW. Tylko tak rozumiane źródło spalania paliw, o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 200 MW, może być objęte derogacją ciepłowniczą.

Ciepło użytkowe, o którym mowa w art. 146b oznacza natomiast – zgodnie z art. 157a ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy – ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania paliw obejmującą ciepło zużywane w zakładzie, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, na cele grzewcze lub przemysłowe niezwiązane z produkcją energii elektrycznej i ciepła oraz ciepło przeznaczone dla odbiorców zewnętrznych na cele grzewcze lub przemysłowe. W przypadku układów kogeneracyjnych energia chemiczna zawarta w paliwie jest w trakcie produkcji przetwarzana na energię mechaniczną (a dalej elektryczną) i ciepło. Zważywszy na fakt, że energia cieplna zawarta w parze dostarczonej do turbiny parowej nie jest w 100 % przetwarzana i pewna jej część pozostaje niewykorzystana, w naszej opinii uprawnione jest stwierdzenie, że tę niewykorzystaną część ciepła można traktować jako niezwiązaną z produkcją energii elektrycznej i ciepła. Przy takim podejściu ciepło pobrane z upustu lub wylotu turbiny, jak również ciepło pobrane ze stacji redukcyjno-schładzającej należałoby uznać za ciepło użytkowe w rozumieniu przepisów ustawy - Poś, pod warunkiem, że po jego pozyskaniu w postaci pary nie jest na dalszym etapie wykorzystania związane z produkcją energii elektrycznej i/lub ciepła. W przypadku gdyby ciepło pobrane w postaci pary zostało przetworzone na ciepło w wodzie, wówczas ciepło zawarte w gorącej wodzie należałoby traktować jako użytkowe.

Przekazując powyższe stanowisko informuję, że jest ono wyłącznie opinią i nie może być traktowane jako wiążąca wykładnia przepisów.